

‘Maar wat is er dan?’ vroeg Caroline
‘Er staan drie mensen op de zolder,’ zei Karen.

En er was natuurlijk ook
‘dé trap’.
De trap der trappen.

We renden gillend terug naar beneden.
Mijn bomma was naaister geweest en
haar paspoppen stonden nog netjes op
een rij op de zolder.

En er was natuurlijk ook ‘dé trap’.
De trap der trappen.

Drie treden.

Maar iedereen wist waar je het over had,
waar het was en wat je er kon gaan doen.
De trap waar vissers hun garnalen,
tongen, pladijs en kabeljauw recht van
het schip in grote manden de kade
optakelden en overdroegen aan hun
vissersvrouwen die luid roepend de
schulletjes en gernoazen aan de man
brachten.

Waar het zo lekker rook naar zee en naar
smeltend ijs.

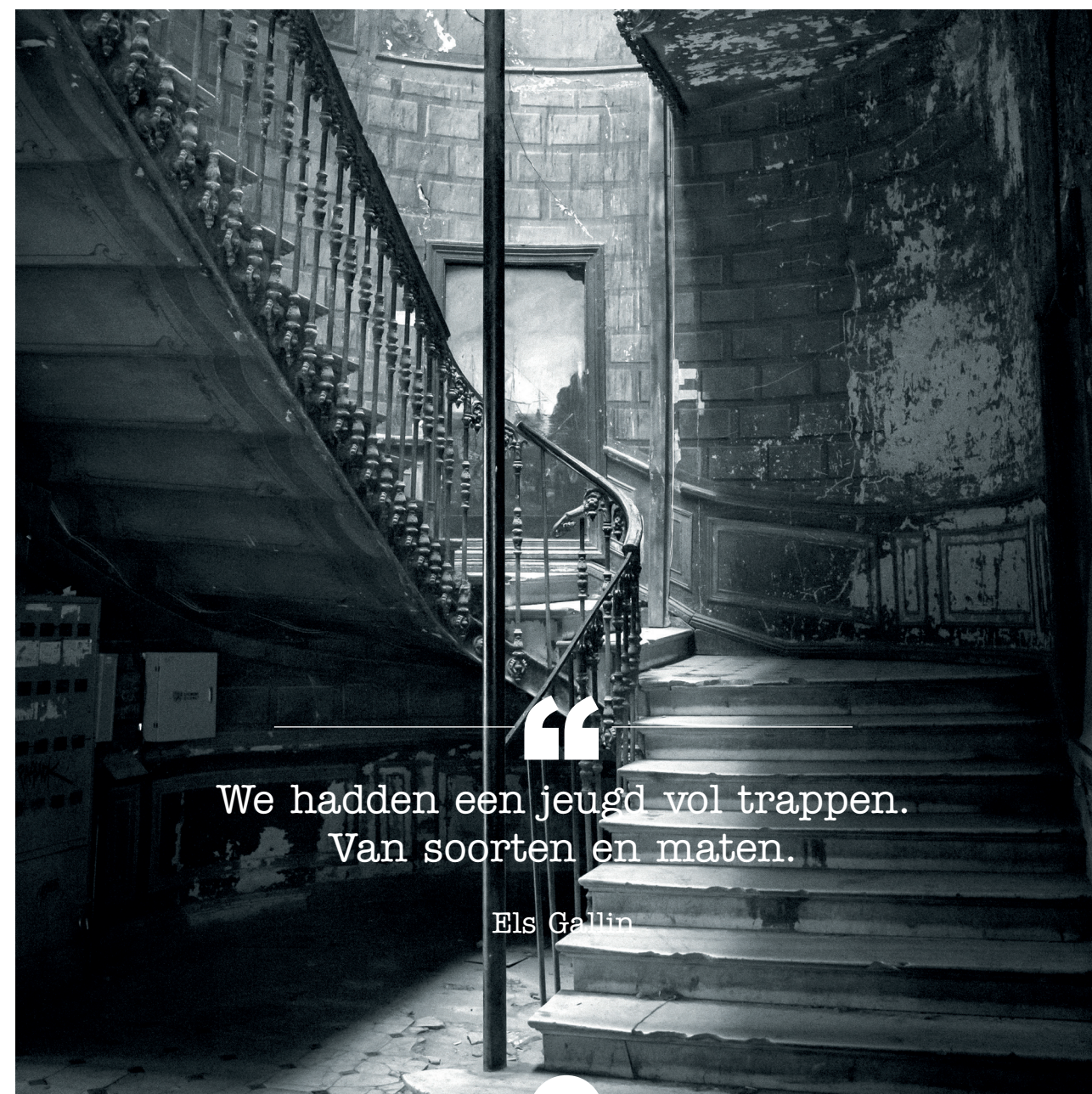
We woonden in Oostende en de
visscherstrap was mijn lievelingsplek.
En ook de lievelingsplek van mijn oma en
mijn bomma.

En van alle andere Oostendenaren.

TRAPPEN 2020

CAFÉ GAZETTE

We hadden een jeugd vol trappen.
Van soorten en maten.

Els Gallin

Trappen

De leukste trap was die in ons eigen huis. Een beginjaren zestig bel-étage met een voor die tijd wellicht bijzonder hippe trap. Een witte marmeren pilaar die van het gelijkvloers tot op de tweede verdieping loopt. Daarrond slingeren zich losse marmeren treden. Je kon er zo lekker op gaan zitten. Met je billen op de koude steen, je voetjes naar achteren en de trede erboven als tafeltje. We speelden schooltje op de trap. Vijf kindjes achter elkaar, telkens een trede hoger. En de zesde bovenaan was de juf.

En er was de trap naar de kelder. Bij oma thuis. Een donkere diepte. De geur van verval en spookhuis kwam je al tegemoet als je nog maar de deur opendeed. Niemand durfde dieper dan zeven treden. Dan werd de akelige kilte je te veel.

Tot die ene keer dat Jos in een overmoedige bui toch tot twaalf ging. Ademloos keken we vanuit het keldergat toe hoe hij daar beneden ook vooroverboog om in de half duisternis te turen.

Of hij iets gezien had?

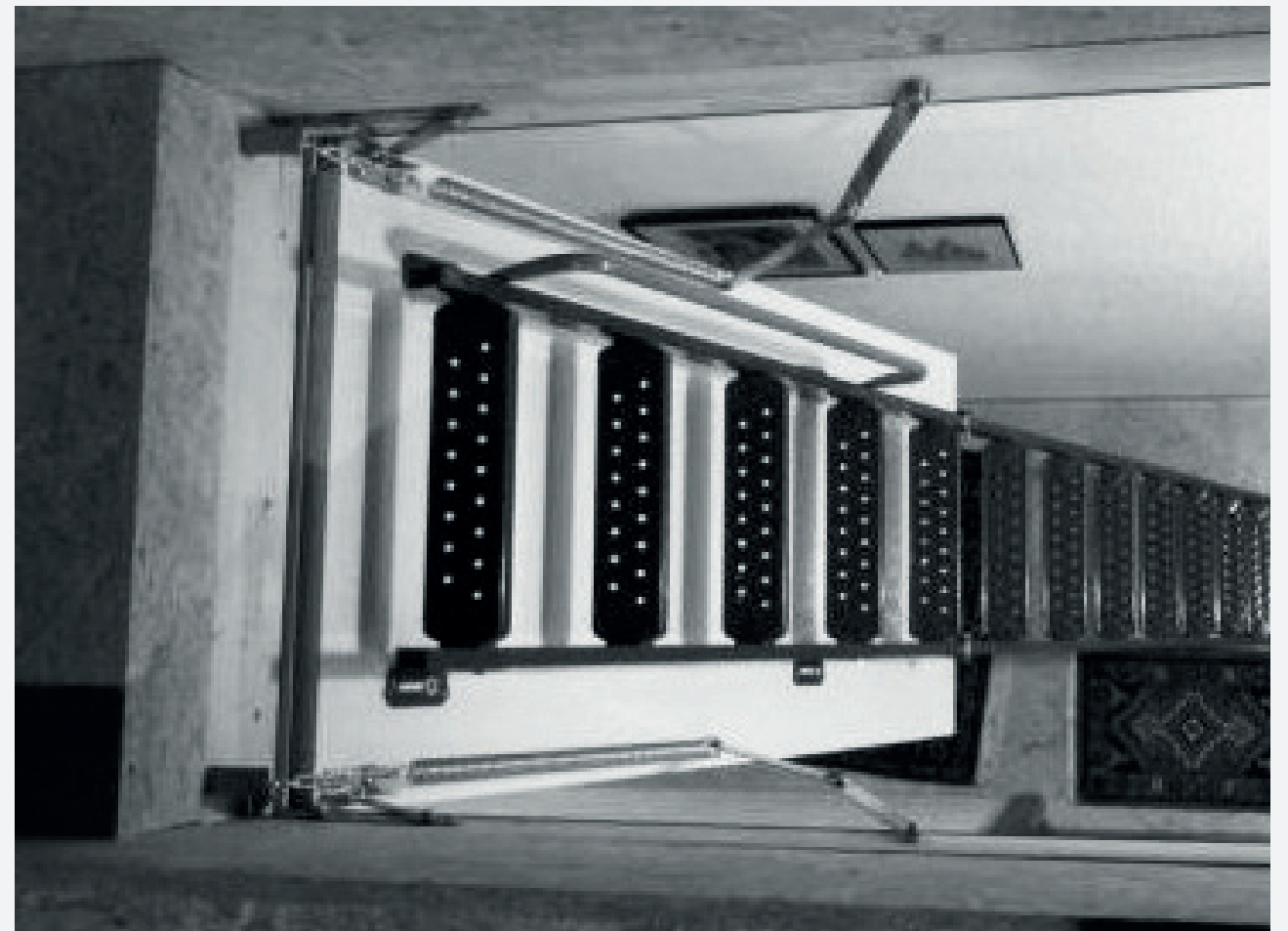
Jos draaide zich plots om en rende de trap weer op. Hijgend.

‘Bakken,’ zei hij. ‘Raadselachtige bakken. Met vreemde vormen er in.’

‘Lijken?’ vroeg Caroline.

‘Misschien wel,’ zei Jos.

We liepen allemaal gillend terug naar de woonkamer. Mijn oma kweekte chicoreiwortels op tot witloofstronkjes in de duisternis van haar kelder.

En zoldertrappen.

Bomma had er eentje dat vanuit het plafond naar beneden moest getrokken worden. Je moest minstens een meter dertig groot zijn om de ijzeren stang in het oogje te kunnen steken. Daarmee trok je een accordeontrap, tree per tree naar beneden en maakte je meteen ook een gat in het plafond waardoor je naar de zolder kon.

Karen was de eerste die er ook op durfde. Bomma was even niet thuis die dag. Een boodschap doen.

We supporterden als gek.

‘Komaan Karen, nog eentje.’

‘Je bent goed bezig.’

‘Zie je al iets?’

‘Ja, goed zo. Je bent er bijna.’

‘Nog twee treden.’

Karen wankelde een beetje toen ze probeerde om met haar ellebogen op de zoldervloer te steunen. Ze duwde zich half op haar buik op de vloer en loerde naar binnen.

Wij hielden onderaan de trap onze adem in.

Karen gilte.

Duwde zich te snel af en kwam half vallend half botsend langs de trap naar beneden gegleden.

‘Doe toe, die trap,’ riep ze terwijl ze als een hoopje mens onderaan de trap terecht kwam. ‘Snel. Dicht doen.’

‘Waarom?’ vroegen we allemaal tegelijk. Jos duwde de trap weer omhoog.

‘Sneller Jos,’ bleef Karen roepen terwijl ze daar nog steeds op de gang lag.